

Nr 179.

Af herr **Magnusson** i Tumhult, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t* angående viss ändring i bestämmelserna rörande väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Att underhållet af allmänna vägarna i vårt vidsträckta och glest befolkade land skall vara betungande, är helt naturligt. Då härtill kommer att detta onus tynger ojämnt icke allenast inom de olika väghållningsdistrikten utan äfven på olika fastigheter inom samma distrikt, må man ej förundra sig öfver att vid nästan hvarje riksdag förslag framkomma i syftemål att afhjälpa dessa olägenheter. Väghållnings-skyldighetens öfverflyttande på staten har sålunda ofta föreslagits, men ej vunnit Riksdagens bifall, och med erfarenhet om, att det arbete staten utför alltid blifver dyrt, synes det mig som om goda skäl förelagat för Riksdagen att i förevarande fall ställa sig afvisande, synnerligast som staten svårligen torde kunna fullgöra en dylik funktion utan att enkom härför skapa en stor tjänstemannakår.

Då möjlighet numera är beredd väghållningsdistrikt, som är i sådant afseende synnerligen betungadt, att kunna få särskildt bidrag af statsmedel, förefaller det som om utjämningsfrågan vore förverkligad så långt lämpligen bör ske, ifall så ordnades, att bördorna rättvist fördelades inom distriktet.

Detta torde lättast vinnas genom att i väglagen medgifves rätt åt väghållningsdistrikt att upplåta vägunderhållet på entreprenad, den tid marken är bar.

Några olägenheter af att en dylik handlingsfrihet lämnades åt väghållningsdistrikt torde ej kunna uppvisas, hvaremot många fördelar därigenom obestriddigen skulle vinnas. Så t. ex. skulle de dyrbara vägdelandningarne i flera fall kunna undvikas eller åtminstone uppskjutas,

hvilket vore så mycket lämpligare, som en vägdelning efter taxeringsvärdet på jordbruksfastighet skulle för det närvarande blifva ännu mera orättvis, än då den skedde efter hemmantal, emedan på en del håll skogen tillika med jorden bevillningstaxerats till sitt fulla värde under det att på andra orter skogens värde föga beaktats.

Vidare må kunna antagas, att vägunderhållet genom entreprenör skall blifva bättre och jämnare samt att tillfälliga bristfälligheter varda fortare afhjälpta, då entreprenören mera än enskilde, kanske aflägsset boende väghållare måste hafva sin uppmärksamhet fästad på vägens beskaffenhet.

Då frågan om huruvida jordbruksfastigheterna skola direkt utgöra vägunderhållet, eller detsamma bör upplätas på entreprenad närmast berör dem, som utgöra vägunderhållet in natura, böra endast de äga rätt deltaga i beslut därom.

På det att en öfvergång från det nuvarande sättet till entreprenadsystemet icke måtte ske genom någon tillfällighet utan att vara framkalladt af ett verkligt behof, torde för dylikt besluts fattande böra erfordras s. k. kvalificerad majoritet.

Då för en lagstiftning i det afseende, som af mig här ofvan påfordrats, en föregående utredning kräfvades, på det att icke något berättigadt intresse varder kränkt, har jag icke ansett lämpligt att här föreslå den lagändring, som jag anser böra antagas, utan hemställer,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t begära utarbetandet och framläggandet för Riksdagen snarast möjligt af förslag till sådan förändrad lagstiftning rörande väghållningsbesvärets utgörande på landet, att de, som inom väghållningsdistriktet hafva att utgöra vägunderhållet in natura, må äga befogenhet att öfverlåta på entreprenad underhållet af alla inom distriktet befintliga allmänna vägar.

Stockholm den 27 januari 1911.

E. O. Magnusson
i Tumhult.